

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Tertiam Partem Summæ Theologiæ. Cum Commentariis
Reuerendiss. D. Thomæ de Vio Caietani Cardinalis S. Sixti, Et Opvscvlis
Eivsdem In tres Tomos distinctis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

3. Vtrum sit caput omnium hominum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72797)

tie infuso non simpliciter creatio est, sed mutatio quaedam anima in ordine gratuitorum ad caelestem patriam, & ad huiusmodi mutationes extendit se anima Christi, ut instrumentum coniunctum verbi, non vi leui negandum gratiam a iungi instrumentaliter ab actione humanitatis Christi: sed dicendum, quod effectus iste, qui est animam gratificari, ex illa parte qua interuenit, quodammodo creatio, est immediate a Deo: sed ex illa parte, qua interuenit anima mutatio secundum obedientialem potentiam ad caeleste beatitudinem, est a Deo mediante humanitate Christi instrumentaliter. Hoc enim non est creaturae communicari potentiam creandi instrumentaliter, sed immutandi instrumentaliter, ad restauranda omnia, quae in caelis, & in terris sunt.

ARTICVLVS II.

Vtrum Christus sit caput hominum, quantum ad corpora, vel solum quantum ad animas.

AD SECUNDVM sic proceditur. Videtur quod Christus non sit caput hominum, quo ad corpora. Christus enim dicitur caput ecclesiae, in quantum influit spiritualem sensum, & motum gratiae in ecclesiam: sed huius spiritualis sensus, & motus capax non est corpus, ergo Christus non est caput hominum secundum corpora.

¶ 2. Præter. Secundum corpora communicamus cum brutis. Si ergo Christus esset caput hominum quantum ad corpora, sequeretur quod etiam esset caput brutorum animalium, quod est inconueniens.

¶ 3. Præter. Christus corpus suum ab alijs hominibus traxit, ut patet Mat. i. & Luc. 3. sed caput est primum inter cetera membra, ut dictum est. Ergo Christus non est caput ecclesiae quantum ad corpora.

SED CONTRA est, quod dicitur Philip. 3. Reformabit corpus humilitatis nostrae, configuratum corpori claritatis suae.

RESPON. Dicendum, quod corpus humanum habet naturalem ordinem ad animam rationalem, quae est propria forma eius, & motor. Et in quantum quidem est forma eius, recipit ab anima vitam, & ceteras proprietates conuenientes humano corpori secundum suam speciem: in quantum vero anima est motor corporis, corpus instrumentaliter seruit aique. Sic ergo dicitur

¶ Vbi nota quod quia duo continentur in conclusione, scilicet quod corpus Christi influit, & quod corpora aliorum recipiant influxum a corpore Christi, ideo duo principia assumpta sunt in litera, alterum commune corpori Christi, & aliorum hominum corporibus de duplici naturali ordine inter corpus, & animam, ex quo habetur communicatio mutua, qua non solum corpus accipit ab anima, sed anima accipit a corpore ministrante sibi: & hinc habes consequenter, quod corpus Christi non est alienum a viribus suae animae; & quod corpora aliorum non ex-

cluduntur a donis suarum animarum. Alterum principium proprium est corpori Christi, continens duo, scilicet quod humanitas Christi habet vim influendi ex coniunctione personali ad Deum, & quod Christi coniunctum est verbo mediante anima. Ex his si quidem simul iunctis habes, quod corpus Christi mediante anima, habet vim influxuam ex verbo, sicut habet mediante anima coniunctionem ad illud, ut sic & ex parte influentis, anima Christi principaliter, & corpus secundario inuenitur, & similiter ex parte recipientium influxum, anima hominum principaliter, & corpora secundario inueniuntur, & utrobique eadem sit ratio, scilicet propter naturalem ordinem corporis ad animam. Declaratur deinde, quod corpus secundario recipiat influxum, dupliciter uerificari, scilicet per modum ministerii, uel per modum deriuationis. Nam quando in praesenti vita anima iustificatur, mouet membra corporis ad assequendam, conseruandam, tuendam, auigendamque animae iustitiam, & sic corpus nostrum secundario, ut minister animae mouetur a iustificante anima. Quando vero in resurrectione anima gloriosa iuncta erit corpori, ex gloria animae deriuabitur gloria in corpus, & sic a glorificante immortalis diuinaque uita animam glorificabitur secundario corpus, redundante gloria atque in corpus.

¶ AD PRIMUM ergo dicendum, quod sensus spiritualis gratiae non peruenit quidem ad corpus primo, & principaliter: sed secundario & instrumentaliter, ut dictum est.

AD SECUNDVM dicendum, quod corpus animalis bruti nullam habitudinem habet ad animam rationalem, sicut habet corpus humanum; & ideo non est simile.

AD TERTIVM dicendum, quod licet Christus traxerit materiam corporis ab alijs hominibus: vitam tamen immortalem corporis omnes homines trahunt ab ipso, secundum illud i. ad Cor. 15. Sicut in Adam omnes moriuntur, ita & in Christo omnes uiuificabuntur.

ARTICVLVS III.

Vtrum Christus sit caput omnium hominum.

AD TERTIVM sic proceditur. Videtur quod Christus non sit caput omnium hominum: caput enim non habet relationem, nisi ad

modum habendi membra simul vel successive, declarat modum, quo corpus Christi mysticum habet membra scilicet non solum in actu, sed in potentia. Et potentia quidem in proposito dupliciter inuenitur, quae scilicet quandoque reducitur, & quae nunquam reducitur ad actum. Actus uero tripliciter: uel secundum fidem, uel secundum charitatem uiae, uel secundum fructum patriae.

¶ Vbi nota primo, quod non distinguitur potentia in potentiam reducibilem, uel non reducibilem ad actum: sed in potentiam, quae de facto quandoque reducitur ad actum, & in potentiam, quae de facto nunquam reducitur ad actum, quamuis reducibilis fuerit ad actum, alioquin non fuisset in potentia.

¶ Nota secundo, quod licet fides, & in responsione ad secundum

3. di. 13. q. 2. 2r. 1. q. 3. Et nec. q. 29. ar. 4. ad 1. Et o. 1160. ca. 3.

¶ Super quaestione 8. Articulum secundum.

In titu. 2. articu. aduerte, quod ly, quo ad corpora, non solum refertur ad corpora sanctorum hominum, sed etiam ad corpus ipsius Christi, ut clare patet ex argumento tertio in litera, quod impugnat, corpus Christi non posse esse caput aliorum, quia simpliciter est ex alio, & ex conclusione responsiua in corpore articuli. An Christus etiam secundum corpus sit caput aliorum hominum: etiam quo ad corpora.

¶ In corpore articuli unica est conclusio responsiua quaestio affirmatiue. Tota humanitas Christi secundum. i. animam & corpus, influit in homines, & quantum ad animam principaliter, & quantum ad corpus secundario. Haec conclusio primo probatur deinde declaratur uelima eius particula. Probatur sic. Humanitas Christi habet vim influendi, in quantum est coniuncta Dei verbo, cui corpus unitur per animam, & corpus humanum habet naturalem ordinem ad animam in dupliciter, sicut materia ad formam, & uel instrumentum ad principalem motorem, ergo tota humanitas Christi, &c.

¶ Vbi nota quod quia duo continentur in conclusione, scilicet quod corpus Christi influit, & quod corpora aliorum recipiant influxum a corpore Christi, ideo duo principia assumpta sunt in litera, alterum commune corpori Christi, & aliorum hominum corporibus de duplici naturali ordine inter corpus, & animam, ex quo habetur communicatio mutua, qua non solum corpus accipit ab anima, sed anima accipit a corpore ministrante sibi: & hinc habes consequenter, quod corpus Christi non est alienum a viribus suae animae; & quod corpora aliorum non ex-

¶ Super Quaestione 8. Articulum tertium.

Titulus clarus est. In corpore articuli duo sunt. Primo declarat modum quo corpus Christi mysticum habet membra. Secundo, respondetur quaestio. Ex differentia autem inter corpus naturale, & mysticum, quoad

¶ Vbi nota primo, quod non distinguitur potentia in potentiam reducibilem, uel non reducibilem ad actum: sed in potentiam, quae de facto quandoque reducitur ad actum, & in potentiam, quae de facto nunquam reducitur ad actum, quamuis reducibilis fuerit ad actum, alioquin non fuisset in potentia.

¶ Nota secundo, quod licet fides, & in responsione ad secundum

q. 4. m.

In corp.

infra q. 1. ar. 6. 1. q. 1. ad 1. 2. q. 1. ad 1. 3. q. 1. ad 1.

dum habes, constituit membrum Christi imperfecte, & fm qd. quia in infra latitudinem actus consistit, ideo hic primus gradus actus in esse gratiae in membris Christi assignatur fidei.

¶ Conclusio responsiva est, Christus est caput omnium hominum, diuersimode tamen loquendo generaliter secundum totum mundi tempus, probatur deducendo per quinque gradus, secundum quos homines ununtur Christo.

¶ Vbi nota Auctorem in sex status omnes distinxisse, & omnes differentias eorum comprehendisse. In primo beatissimi secundo viatores in charitate, in tertio viatores in fide un, in quarto viatores sine fide, perdestinati, in quinto viatores sine fide non praedestinati, in sexto damnati sunt. Et primus quidem gradus licet hodie omnino sit clarus, relatus tamen ad totum mundi tempus comprehendit sub se beatos, etiam impeditos, quamuis in termino, ut erant sancti Patres in limbo ante morem Christi. Cōprehenduntur siquidem in primo gradu omnes actus Christi coniuncti immutabiliter seu in termino, quales tunc erant sancti Patres, quibus sola patetatio caeli deerat.

¶ Secundus vero gradus trifariam distinguitur nam continet tam existentes in purgatorio, qui adhuc extra viam totaliter non sunt, quam existentes in charitate hic praedestinos, qui existentes in charitate secundum praesentem iustitiam tantum, quos constat esse praesentis. Hi enim omnes, quia sunt in via, & charitate computantur inter membra Christi actualiter: sed primi duo simpliciter, tertii secundum praesentem tantum iustitiam.

¶ Tertius quoque gradus, qui etiam secundum actum licet imperfectum attenditur, duo continet genera hominum, scilicet fide tantum praeditos, & tamen praedestinos, & similes non praedestinos. Vtrique enim inter membra Christi actualiter ratione fidei computantur: mortificata tamen, sed primi ut membra permanentia, secundi ut membra abscindenda.

¶ Quartus gradus, qui secundum potentiam attenditur, assignatus est in litera in ordine ad actum simpliciter, hoc est fructuonem patrie, sicut & quintus: sed quartus secundum ordinem positivum ad dictum actum: quintus secundum negationem ordinis ad eundem actum. Et quoniam iustus est, ut potentiae ad actus secundum quid, reducatur ad potentiam ad actum simpliciter, ideo quartus gradus comprehendit omnes viatores sine fide praedestinos, & reducit illos etiam sine

membra sui corporis. Infideles autem nullo modo sunt membra ecclesiae, quae est corpus Christi, ut dicitur Ephe. 1. ergo Christus non est caput omnium hominum.

¶ 2. Praeterea. Apostolus dicit ad Ephe. 5. quod Christus tradidit semetipsum pro ecclesia, ut ipse exhiberet sibi gloriosam ecclesiam, non habentem maculam aut rugam, aut aliquid huiusmodi: sed multi sunt etiam fideles in quibus inuenitur macula aut ruga peccati, ergo nec etiam omnium fidelium Christus est caput.

¶ 3. Praeterea. Sacramenta veteris legis comparantur ad Christum, sicut umbra ad corpus, ut dicitur Coloss. 2. sed patres veteris testamenti, sacramenti illis suo tempore seruiebant, secundum illud Hebr. 8. Qui exemplari, & umbram deseruiunt caelestium. Non ergo pertinebant ad corpus Christi, & ita Christus non est caput omnium hominum.

SED CONTRA est, quod dicitur 1. Timo. 4. Est Saluator omnium hominum, & maxime fidelium, & 1. Ioan. 2. Ipse est propitiatio pro peccatis nostris, non pro nostris tantum, sed etiam pro totius mundi. Saluare autem homines, & propitiatioem esse pro peccatis eorum, competit Christo secundum quod est caput, ergo Christus est caput omnium hominum.

RESPONDEO. Dicendum, quod haec est differentia inter corpus hominis naturale, & corpus ecclesiae mysticum, quod membra corporis naturalis sunt omnia simul, membra autem corporis mystici non sunt omnia simul, neque quantum ad esse naturae, quia corpus ecclesiae constituitur ex hominibus, qui fuerunt a principio mundi usque ad finem ipsius: neque etiam quantum ad esse gratiae: quia eorum etiam, qui sunt in vno tempore, quidam gra-

tia carent, postmodum habituri, alii eam iam habentibus. Sic igitur membra corporis mystici accipiuntur, non solum secundum quod sunt in actu, sed etiam secundum quod sunt in potentia. Quaedam tamen sunt in potentia, quae numquam reducuntur ad actum. Quaedam vero sunt, quae quandoque reducuntur ad actum. Et hoc secundum triplicem gradum: quorum primus est per fidem, secundus per charitatem viae, tertius per fruitionem patriae. Sic ergo dicendum est, quod accipiendo generaliter secundum totum gradum mundi, Christus est caput omnium hominum: sed secundum diuersos gradus. Primo enim & principaliter est caput eorum, qui actu ununtur sibi per gloriam. Secundo eorum, qui actu ununtur sibi per charitatem. Tertio eorum, qui actu ununtur sibi per fidem. Quarto eorum, qui sibi ununtur solum in potentia nondum reducta ad actum, quae tamen est ad actum reducenda, secundum diuinam praedestinationem. Quinto vero eorum, qui in potentia sunt sibi unni, quae numquam reducuntur ad actum: sicut homines in hoc mundo viuentes, qui non sunt praedestinati, qui tamen ex hoc seculo recedentes, totaliter desinunt esse membra Christi: quia iam nec sunt in potentia, ut Christo uniantur.

AD PRIMVM ergo dicendum, quod illi qui sunt infideles, etiam actu non sunt de ecclesia, sunt tamen de ecclesia in potentia, quae quidem potentia in duobus fundatur. Primo quidem & principaliter in virtute Christi, quae est sufficiens ad salutem totius humani generis: secundario in arbitrii libertate.

AD SECUNDVM dicendum, quod esse ecclesiam gloriosam non habentem maculam neque

A fide, qui quandoque reducuntur in actum fidei tantum, vel etiam charitatis viae tantum: hi enim ratione status potentiae, quae quandoque reducitur ad actum simpliciter ut primi, vel secundum quid ut reliqui quartum constituunt gradum, iuxta distinctionem praemissam in litera ante conclusionem. Et propterea quinto gradum illi soli relinquuntur, qui sic in vita ista degunt in potentia ad actum simpliciter vel secundum quid, quod numquam assequetur aliquem eorum, qui scilicet non solum praesentis sunt, sed numquam ad charitatem viae, numquam ad fidem informem peruenient, ut sunt iugiter infideles.

¶ Extra omnia autem Christi membra computatur sextus status hominum, hoc est status aeternae damnationis, qui etiam continet duo genera hominum, scilicet damnatorum ad penam sensus, & damnati, quales sunt omnes adulti damnati, & ad poenam damnati tantum, quales sunt infantes, & perpetuo amentes, qui sine sacramento fidei decesserunt. Hi namque ut sic, quia nec actu nec potentia inter membra Christi sunt, aliena omnino ponuntur a capite Christo. Est tamen inter istos latitudo, cum quidam eorum decidunt a potentia tantum, ut semper infideles, & qui nunquam vnum liberi arbitrii habuerunt, de quibus tantum fit mentio in litera, quidam autem decidunt ab actu, vel fidei tantum, vel etiam charitatis viae ut Christiani damnati, qui membra vere abscissa a corpore Christi sunt: quoniam illius fuerunt secundum praesentem iustitiam vel fidei sacramenta, membra.

¶ In responsione ad primum eiusdem articuli, aduerte per intellectum literae, & praedictorum, quod dupliciter possumus loqui de potentia ut patet 5. Metaph. scilicet logice vel physice, hoc est vel de potentia, prout termini non implicant contradictionem, vel de potentia actiua, vel passiva existente in natura, ad agendum vel patiendum actum aliquem ordinata. In praesenti materia non est sermo de potentia logice, sed physice, ut patet ex hac litera, in qua Auctor fundat potentiam ecclesiasticam, hoc est posse esse membrum ecclesiae, quae est corpus Christi mysticum super reali virtute Christi, & reali facultate liberi arbitrii humani in statu viae: secundum enim has duas potestates dicitur aliquis physice in potentia, vel non in potentia ad esse membrum Christi. Et propterea damnati omnes licet sint in potentia logice, ut sint membra Christi: quia tamen non sunt in po-

tentia

tentia

tentia

tentia

rentia physice ad efficiuntur membra Christi, quoniam nec virtus Christi est ordinata ad redemptionem damnatorum: scriptum est. n. q. in inferno nulla est redemptio, nec illorum liberum arbitrium veribile est. amplius ad Christum: quia sunt in termino, ideo simpliciter & absolute dicuntur in littera totaliter desinare esse membra Christi.

In responsione ad 5m aduerte, q. tres conditiones ecclesie hoc est gloriosam, & sine macula, & sine ruga esse, non connentire ecclesie militanti rone p. ma. conditionis, manifeste patet. Sed & auctoritate tertia; hoc est peccatorum venialium probat, qd intellige formaliter de ecclesia militante hoc est, de congregatione fidelium existentium in charitate: qui huiusmodi congregatio rone omniu suaru partiu in via hac, magis aliqua vetustatis habet, licet non semp in singulis. Potest, in viator aliquis a qua to tempore sine omni actuali peccato inueniri: non potest tamen omnino vita hanc agere sine aliquo peccato, vt in littera, apostolica probat auctoritas.

Super Questionis 8. Articulum quartum.

Tulius clarus est. In corpore art. vna est conclusio responsiva quaesito, Christus non solum est caput hominum, sed etiam angeloru. Probatur dupliciter, scilicet ratione, & auctoritate, ratione quidem sic. Homines & angeli ordinantur ad unum finem, scilicet gloriam diuinae fructuonis, ergo corpus mysticu ecclesie no solu ex hominibus, sed etiam ex angelis constituit, ergo totus huius multitudinis est caput vnum, qd est Christus, igitur Christus e caput no solum hominum, sed angelorum. Prima consequentia probat: quia corpus similitudinari dicitur, quocumque vna multitudo ordinata in vnum, secundum distinctos actus seu officia. Hinc aperte patet, quod multitudo angelorum, & hominum ex eo, quod ordinatur ad unum finem, est unum corpus mysticum: nulla enim est ambiguitas, quia in his sit diuersitas actuum & officiorum in ordine ad coelestem felicitatem. Secunda vero consequentia habet duas partes, prima est, quod inferatur caput vnum: secunda est, quod illud caput sit Christus. Et quo ad primam probatur ex eo, quod vbi est vnum corpus, oportet esse caput vnum. Quo ad secundam vero probatur dupliciter. Primo ex tribus conditionibus capitis antedictis, scilicet primitate perfectione, & virtute, inuentis in Christo: quia propinquior est Deo, & perfectius habet dona Dei, & insit in homines, & angelos. Secundo, auctoritate apostoli ad Philip. 1.

720.

Ca. 1 med. som. 2.

5. di. 3. q. 2. ar. 2. q. 1. & di. 14. ar. 3. q. 2. & 6. ca. Et ver. q. 29. ar. 4. c. & ad 5. Et opus. 3. c. 223. & 1. cor. 11. Et eph. 1. io. fi.

rugam, est vltimus finis, ad quem perducimur per passionem Christi. Vnde hoc erit in statu patrie, non autem in statu vite, in quo, Si dixerimus, quia peccatum no habemus, nos ipsos seducimus, vt dicitur 1. Ioan. 1. Sunt tamen quedam scilicet mortalia, quibus carent illi, qui sunt membra Christi per actualem vniouem charitatis. Qui vero his subduntur, non sunt membra Christi actualiter, sed potentialiter, nisi forte imperfecte, per fidem informem, que vnit Christo secundum quid, & non simpliciter, ut scilicet per Christum homo consequatur vitam gratie. Fides enim sine operibus mortua est, vt dicitur Iaco. 2. percipiunt tamen tales a Christo quandam actum vite, qui est credere: sicut si membrum mortificatum moueatur aliquantulum ab homine, quod dicitur Iaco. 2.

AD TERTIUM dicendum, quod sancti patres non insistebant sacramentis legalibus tamquam quibusdam rebus, sed sicut imaginibus, & vmbis futurorum. idem autem est motus in imaginem, in quantum est imago, & in rem, vt patet per Philoosophum in lib. de memo. & remi. Et ideo antiqui patres seruando legalia sacramenta, ferebantur in Christum per fidem, & dilectionem eandem, qua & nos in ipsum ferimur: & ita patres antiqui pertinebant ad idem corpus ecclesie, ad quod nos pertinemus.

ARTICVLVS IIII. Vtrum Christus sit caput angelorum.

AD QVARTVM sic procedit. Videtur qd Christus secundum quod homo, non sit caput angelorum. Caput enim, & membra sunt vnius nature: sed Christus, secundum quod est homo, non est

Deinde probatur conclusio principalis ex signo: quia scilicet angeli ministrabant Christo, Math. 4. hoc enim signum est subiectionis, cum minor sit qui ministrat.

In responsione ad primum eiusdem articuli, aduerte nouitate, quod non apponitur hic supradictis tribus conditionibus capitis quarta conditio, puta conformitas nature: sed prius fuit sermo de conditionibus propriis capitis, quibus differet & praestat ceteris membris: modo autem loquimur de conditione communi capiti, & reliquis membris. Oportet siquidem omnia membra corporis vnius esse nature, puta humane, vel leonine, vel taurine, &c. Vnde conditio ista conformitatis in natura, exigitur ad caput ut praesupposita, sicut commune praesupponitur proprio. Et propterea in littera dicitur, quod propter conformitatem Christi cum angelis in natura generis, potest Christus dici caput angelorum, non quod conformitas sit ratio Christi, quod sit caput (cum conformitas communis sit Christo, & angelis) sed quia conformitas ratio est, quod in Christo inueniatur communis conditio capiti & membris: & ideo propter conformitatem vt conditionem communem Christus, habens proprias capitis conditiones, potest dici caput angelorum.

Prater illorum Christus est caput, qui pertinent ad ecclesiam, quae est corpus eius, ut dicitur Eph. 1. sed angeli non pertinent ad ecclesiam, na ecclesia est congregatio fidelium: si des autem non est in angelis: non enim ambulat per fidem, sed per speciem, alioquin peregrinarentur a domino, secundum quod Apostolus arguitur 2. ad Corint. 3. ergo Christus, secundum quod homo, non est caput angelorum.

Prater August. dicit super Ioa. quod sicut verbum, quod erat in principio apud patrem, iuuificauit animas, ita verbum caro factum iuuificat corpora, quibus angeli carent: sed verbum caro factum est Christus, secundum quod homo, ergo Christus secundum quod homo, non insuit vitam angelis. Et ita secundum quod homo, non est caput angelorum.

SED CONTRA est, quod Apostolus dicit Coloss. 2. Qui est caput omnis principatus, & potestatis: & eadem ratio est de angelis aliorum ordinum. est ergo Christus caput angelorum.

RESPONDEO. Dicendum, quod sicut dictum est, ubi est vnum corpus, necesse est ponere vnum caput. Vnum autem corpus similitudinarie dicitur vna multitudo ordinata in vnum, secundum distinctos actus seu officia: manifestum est autem, quod ad unum finem, qui est gloria diuina fructuonis, ordinantur, & homines & angeli. Vnde corpus ecclesie mysticum, non solum consistit ex hominibus, sed etiam ex angelis: Totius autem

loquendo, cum non communicent, & longe inferioris, immo inima nature sit corpus quocumque cum corporalibus respectu substantiarum omnino separatarum a materia, quales supponimus angelos esse. Ad hoc dicitur, quod licet hoc mirum appareat, si tamen consideremus phantasma sub lumine intellectus agentis posse in animam intellectiuam agere, non erit incredibile, quod aliqua res corporea uirtute diuinitatis, cui iuncta est perfectius, possit in substantiam separatarum agere, ut sic quod phantasma ex naturali vinculo cum anima intellectiua sortitum est, humanitas Christi ex, supernaturalissima, & maxima coniunctione ad diuinitatem adeptam sit excellentiori modo quia potest libere, instrumentaliter tamen, causare in angelis,

Traditio ante mai. 19. tra. med. 109.

Art. 14.

Let. in.